

doen," vroeg zij telkens, terwijl zij in slaap viel, zichzelf af, „is 't om mij, of om haar of om hem? Wat heb ik dan toch te verwachten? Dag aan dag dit leven! Is dat dan zooveel waard!"

Zij viel in slaap zonder tot eenig besluit gekomen te zijn.

VIII.

De familie van Haeren zat aan de koffietafel, en ô wonder, zeide Meta, Frank mankeerde niet.

„Meisjes," zeide hij kalm en bedaard als altijd, „wanneer jelui gedaan hebt, verzoek ik je vriendelijk mij alleen te laten met Mama, want ik heb haar wat te zeggen

„Mijn hemel! wat klinkt dat plechtig," riep Meta, „ben je verliefd! Ik geef een dubbeltje aan de armen als ik dat eens zien kon. De verfpot en de penseelen in vuur! Henri zei 't nog van de week. Ik wou dat die jongen eens duchtig verliefd werd en flinke vrouw kreeg. Toe, broer, is 't dat?"

„Och plaag hem niet," vermaande Sophie, „'t is zeker iets van zijn nieuw schilderij, misschien een reis om de wereld wel!"

„Maar zeker iets dat geld kost," plaagde Meta verder, „raad ik het niet, jongen?"

„Ik laat het niet raden, doe maar geen moeite, kinderen, dat is niet goed met deze hitte."

Toen het dejeuner afgelopen was, stonden de meisjes op en vroegen:

„Moeten wij nu gaan, Frank?"

„Als het je beliebt!"

„Nu we zullen niet luisteren, hoor!"

Nadat ze weg waren, ging Frank naar alle deuren om te zien of zij ook ergens verborgen waren en zijn moeder zeide geërgerd:

„Maar, Frank; waarvoor zie je hun nu aan? Om luistervinkjes te spelen."

„Ik vertrouw ze niet, Mama!"

Hij zette zich tegenover zijn moeder neer en streek zijn snor glad.

„Nu jongen, ik luister," en

Frank zette zich tegenover zijn moeder en ....